

Папагалътъ помнѣше и друга една кжща, дето тичаха весели деца, даваха му шоколадъ, а той имъ отговаряше: *merci*.

Папагалътъ сега живѣеше въ мрачна стара кжща, малко говорѣше, седѣше, люлѣеше се на обръча и дрѣмѣше.

При него сегисъ-тогисъ дохождаше младиятъ слуга — Горчо и съседното момче, което тихичко се вмѣкваше въ стаята и босо пристѣпяше по мекия килимъ.

Тѣ дразнѣха Коко, вземаха му захарѣта, дърпаха му зелената качулка, чукаха съ лъжица по клетката и искаха :

— Папагалчо, покажи си езика! Папагалчо, полай като куче!

Тогава Коко се накокошинваше, посочваше си ноктетѣ и отсѣчено казваше :

— Глупакъ!

Досадно му бѣше да разговаря съ тѣхъ. Когато въ стаята, дето бѣше клетката му, се събираха гости, Коко мълчеше и скриваше главата подъ крилото си: той не можеше да търпи хорскитѣ разговори. Рѣдко нѣкой отъ гоститѣ идваше до клетката и искаше :

— Папагалчо, кажи *merci*.

Но папагалътъ нѣмаше за какво да благодари и мълчеше. Понѣкога, като че ли очуденъ, а не сърдитъ, отъ хорската глупостъ, тихо и съкрушено прибавяше :

— Глупакъ! Ахъ, глупакъ!

Тогава гостѣтъ се разсърдваше и, като махаше кърпичката си предъ папагала, изсипваше на главата му гореща пепель отъ папиросата си и дразнѣше Коко :